

BORSSZEM JANKÓ

Táncsics Mihály.

Arkangyal már volt, de prófétának ő az első, a kit Mihálynak hívnak; jövendölései, igaz, hogy be nem teljesednek; de hisz ez egy prófétánál nem is fődolog. A fődolog az, hogy legyen a ki hisz neki. Most kissé meg fog Orosházán gyűlni a baja, mert ellenjelöltje Greguss, a ki nem csak hisz, mint Mihály bátyánk, de tud is igen sokat.

Nem szeretnénk olyat mondani, a mi zokon esnék az öregnek, hiszen ő olyan természet, hogy bele se találja magát a szélbali sötétségbe. Azért viseli a fekete pápaszemet: ha már muszáj hirdetnie, hogy itt minden állapot rossz, hogy itt minden árulás, ámitás és jogfosztás, akkor akarja, hogy legalább lássa is sötét színben az állapotokat. Ennyivel jobb ő azoknál, a kikkel egy malomban őröl.

Különbözik nem egészen kényelmes ő neki már az a malom, a hol annyit darálnak a népnek s még sem őrlenek neki kenyérre valót s mely malom alatt a politika egész lélekkel járja, de csak úgy, ha szorgalmasan felöntenek a garatra. Az olyan lisztlopók, mint a sok ics meg iu, kik a nemes társaságot szaporítják, nincsen inyére, s ő már rég deákpárti volna, ha Deák Ferenczet Magyar Ferencznek, s a Deákpártot a szerint Magyar-pártnak hívnák. Mert ő neki a diák csak oly kevésbé kell, mint akár az oláh, akár a rác, akár a német (juj-juj!) Ő neki nemzeti sérelem, hogy a bécsi iskolákban nem tanítanak magyarul, mert ez volna az igazi paritás. De mi biztosíthatjuk Mihály bátyánkat, hogy kieszközöljük miszerint Bécsben is az iskolákban tanítsák a magyar nyelvet, ha Mihály bátyánk viszont vállalkozik a németeket kapacitálni arra, hogy nekik nagyon szükséges ez a nyelv, ha Európában meg akarnak élni. Addig míg ezt be nem látják, persze nehéz lesz Révay grammatikáját meghonosítani Bécsben.

Annak nem tudunk a nyomára jönni, hogy Mihály bátyánk, ha már nevének tótos elejét elvágta, mért tartotta meg ráczos végít. Igaz magyar létete az ics-etép úgy nem kellene tűnie magában, mint a hogy nem szereti Mileticsben. Stanics volt; tán „csi“ elég lett volna s lehetett volna „Táncs“?

De még nem késő. Ajánljuk neki indítványunkat. A miatt Orosházán még megbukhatik s akkor azt elnevezük Muszkaházának.

B. J.

Ajánló levelek.

— Ha meg nem késtek. —

I. A váli kerülethez!

Ajánlom önöknek Tityit. A papa azt mondta meg kell választani.

Kossuth Lulu

kis herceg.

Válasz: Teins princz urfi!

Kisü már. Ezelőtt kit hittel szereztük bé a falu bikáját.

*

Makó városához!

Ajánlom önöknek Dobsa urat. Fáin ember, szereti a főzetet. Mind a tiz körmit megnyalta, ha nálunk ebédelt.

Náni

a kormányzó ur szakácsnéja.

Tünődés.

Azt mondják az ujságlapok, hogy a mostani kormány Karaffák ből áll. Nem tudok bele semmit. Én a kormányt Palaczk y b a sem veszem. Kortyot se, pintesen alul.

Están.

Ártatlan beszélgetés.

Kurta. Még azt mondják, hogy Están bátyánkat a zsidók nem akarják megválasztani, mert az országházban is csufolta őket.

Fejes. Kötve hiszem. Én bizonyosan tudom, hogy Están bácsi szereti a h é b e r t.

A két bolygó zsidó.

Sz emere
J ókai
V idacs
A kin
Cs ernátoni

Ezt a „szivacs“-ot ugyan jól kiszorítottuk.

Öröm-telegram.

EGER. Csiky Sanyi megválasztatott!

K o h n,

— Hires ballada Garay Jánostól. —

Száz választó Akinhoz tart,
 Szörnyű bukásra kész;
 Száz választó között, ni ni
 A Bärele vitéz.

Mind stänkerek, mind gyerekekek,
 Mind hűhó hazafi, —
 És szítja torkukban a szuszt
 Kedves Csernátoni.

Szép Kohn a választók előtt
 Áll diadalmasan;
 Hunyorgató szemében a
 Kaczér monokli van.

S pavlacsén élire kiáll
 S szól ajkiról a góg:
 „Hah, mért nem vagytok értem is
 Egy nagy pártot ütök!“

Szólott sipítva s henczegőn
 Le kis pártjára néz, —
 Boldogtalan pajtásira:
 Kohn, a gewalt-vitéz.

„Nem ugy, Deák!“ nyafog a hős,
 S kinyújtja jobb kezét;
 Vélne, vasuti telegráf
 Karját terjeszti szét.

„Nem ugy, Andrásy Gyula ur,
 Te humbugista vagy,
 Csak én vagyok a diplomát,
 Csak én vagyok az agy!“

Hah, bodros ur! Mert félsz, remegsz
 Minister székedért:
 Te „Borsszem Jankót“ alapítasz —
 Az ördög tudja mért!

Hogy' vija vissza ős hazánk
 Szabadságát karunk,
 Ha a baloldalon kívül
 Minden magyar h a l u n k ! ?

S bár sirba tették, c'est égal —
 Rosz Eötvösben a csont,
 Mért hogy mást nevezett ki ő,
 S nem engemet, a Kohnt?“

Szólott haraggal s vakmerőn
 Inkább piszkolni kész
 Semhogy lemondjon terviről
 Kohn ur, a snasz vitéz.

S pirulva néz a száz vitéz —
 Mert ime hát kivált:
 Hogy nem egyéb moszjő Akin
 Mint henczegő svihák.

„Abrincs! Fahr ab, te arrogáns!
 Üssön beléd a baj!“
 S a publikumban felriad
 A harsogó kaczaj.

De henczegőn ott áll Akin,
 Am fut a száz nemes:
 Rajtok Borsszem pillantata
 Vidámon tévedez.

„Hát veszszetek meg!“ szól Akin
 S monoklival legyint
 S szemérem, pirulás nélkül
 A terembe tekint.

De a terem kong és üres,
 Konog, nincsen tele —
 Mind megszökött, és élükön
 A Friedmann Bärele.

S a légbe most „ajvaj!“ vegyül —
 A fal beléremeg:
 „Hé, Bärele, te kis rüpök!
 Térítsd meg pénzemet!“

Konstantinápolybul csalál
 Te engem Pestre le!
 Add vissza pénzem, te kolyók,
 Te hitvány Bärele!“

Ki az, ki végsőnek maradt
 A százból, vajh' ki ő?
 Akin a hős ellenjelölt,
 Kohn, a hetvenkedő.

Igy áll az őserdők disze,
 A pávián-majom.
 S fut a törvény elé, hogy ez
 Segítsen a bajon.

Vádol a hős, és a biró
 Szörnyű kaczajba vész...
 Magát ingyen blamérozá
 Kohn, a kakin-vitéz.

S a néma légbe mint vegyül
 Az óriás kaczaj:
 Egyszerre jó az orvos ur;
 Kohn kérdi: „mi a baj?“

„Mon cher Akin, servus fiam!“
 — Szaladj, Akin, szaladj! —
 „Te örült vagy, kedves öcsém,
 Az országos lipótmezei akadémia foglya vagy!“

Királyutczai levél.

Pest, 22-ik jóniosba.

A mult hétrul.

Piczi Jankóleben!

Nemelkor löveszek a bibliót úgy szombaton délotánd es forgatok ötöt. Jó künn az okosch künn, akibe mind bene tallattatódja magát amivan a világba. Mikor óvastam aztat a kapitelt, mikur a Mózes meglátta a Kanaánt, de maga

nem bele léphette: eszembe jototta a Dobso Somó, a Dobsó Lojos testverjet, a Dobsámojel, hudy rüiden fejezzem ki engemet. Ó is motogatta az ő Izraelnek az igeret főgyit, de maga nem bele lépte. Kitschit wáltó-zatos móltja, igen vexelfoll élete vót neki — ő meg akarta pihenni magát és monta a „Hon“fischkának: „Ti csak menjétek bele a tréziastadi Kanaába és szavazzátok a Mózes ben Jochájra. Én kívül rekedek. Todjátok, a vezer mundetig hátol maradja, az nem mén bele a csotába!“

És id kel moggorózni hoid ez a jelesch pherphió mostand nem tschinálta vált — okorok mondoni választást.

Jelen vótam a lepoldstadi választmányi jölésbe mint wendeg; es mert mind kijobálta, beszelden a Spitzig Iezig: földálltam magamat a tribühnére es az Akinokohn olkolmotlonságából tartotam ed oráczioint.

„Tisztelt választó polgertárs:hak!“ montam. „Ha úgy nézem wégig az Akinokohnon rajta es a Wahrmann borátomon, jotya nekem eszibe ed adomát. (Halljok!) Élte a Bécsba ed Kanne nevezető börzijasos, aminek az wót az ambicziója, hoid ő phojja leszorolni a börzérül a gewaltige Rotschildot. — Monták neki, hod ez van ed szörnyő astabeság, az unmöglich! Mit? Unmöglich? monta ú. MÉR? — Azert. pheltek neki, mert a Rothschildnak wan 12 million wadjona! — Ez nem bizonyomosodja semicse, felette Kanne. Kimotatom mér. Elűszür wan nekem is 3 million; másieczar wan nekem 3 million florinra kredit; harmaczor wan nekem 6 million florin áró szemtelenség, szumaszamárom: 12 million. (Bravo!) Az elenjelült a Wahrmann borátunktul is hasonlodja magát ehez hozzá. Sakhodj neki nintschen sem 3 million florinja, sem 3 million kreditje, de azotánd wan neki nem 12 million, de 24 million áró szemtelenség.“

Grószárteg, naczerő hotás tschináltam az orაციional. Phölemelték a wálára és korjongatták eljen. A Régikám, eszem a phekete szemit, sirta örömtül, az Árpákám másnap az iskolába nerte ed jotalmát.

Aszonta nekem: tátikám, monta nekem, te nadj diplomát vadj! Té nadjób vadj mint a világhirő anglos diplomatok a Pick meg a Fu x! — Tisztelem üket, ám-bár csodálkozom magamat, hoid ezen hires izraelitő diplomatoktul nem halotam edig.

De micsodát mindex ahöz képest, ami történte tegnapelüt a Tréziastadtba, az én oczámba, a királoczába! Mikor az Edele Harn kifototta a szavazó terebül, keserwesen kajabálta: „Jaj! Megbaktunk!“ Bizon meg, montam rá, mámost nem Jokai többé hanem Bokai. Ittend van a consequenz, ha walaki igér: hod ha nem sikeröl megboktatni a Deókpártot, kész alianczra lépni a Miloticsal, a Mocsónival, a petrolörökkel es a jezoitokkal. Ez a küvetkezes, ha walaki ed ros sz viczet kihöditya a Borsszem Jankobul és ráfordolja a Rodoczára, mondván: elen der Rodocza!“ Hja, tegnap h u j ongás, máma p f u j ongás!

A Seifensteiner Solomon, a sógorom, a botos a háromdoboczából, a balódele szomár, mikor meglátá óbégattüberdeweltezni az Edele Hornt, orditotta: „Csitt! Hallunk a Horn!“ — „Selber a Hallunk, monta neki ed oppositionell suszterlegen és a nadj tengyerivel ed olan ellenzeki pofont csirizelt a sógor czifferblattjára, hogy az oborka orra udj feladagatta mint edj tök. Ódj kel neki! MÉR nem todja jó mogyoról mint en és mér van ő balódele?“

De a Régikám soynál mégis a Jokait. Hiábo! Ó wan edj kedwesch embr és jönörő poét és az aszonok bolondolják erte. És az a ros sz asszony is aláírta titokba az ezöst serlegre a Jokájnak prezentba. Az aszsongyaknak hióba beszelsz. Az egeszbül csak az tóni ki magát, hodj, ha walaki wan olan okosch is mint a napvilág, de véletlenöl asszon: nem edjeb mint edj libát. (Bocsássál meg, Régikám!)

A belwaróschi választásakra monta nekem a borátom a Jeiteles, a zongorómövész ed jó hasonlodást. „Borátom,“ monta ú, „én nem todom mi a poetik. Sak edjet kerdezem: Ha edj zongorótonári stationra írják ki concorsot és concorrálja a Liszt és concorálom én is — akor en aszondok, a hun ez megtörténheti, az nem Madarország hanem Honolulu!“ — „Igen,“ montan rá én „Madjarhonolulu!“

Ezek otánd wadjok a te kedwesch borátod

Spitzig Iezig

ischmeretesch hazaphi és tscholáda pa

Választási adoma.

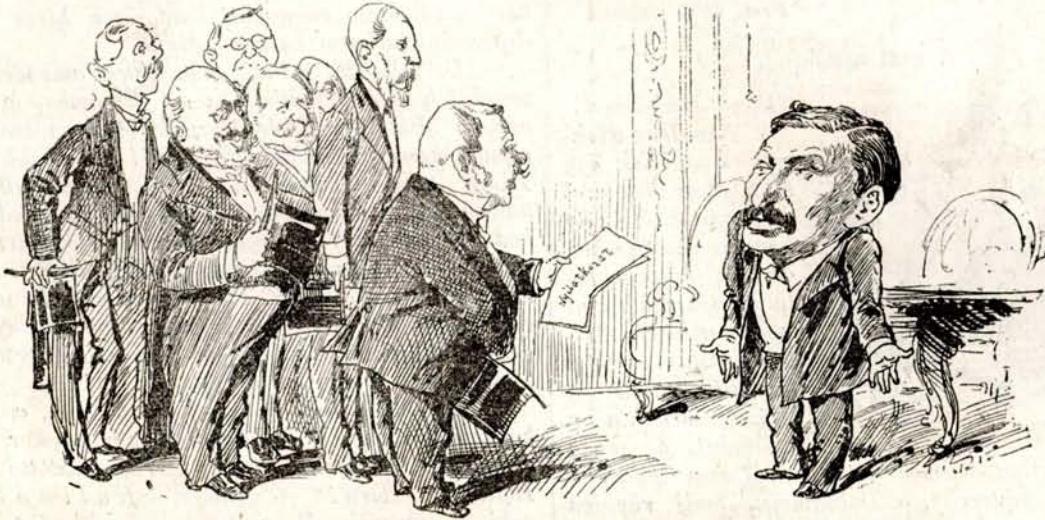
Vargainas. Bravo! Éljen! Meg van a Csernátóni! Ur. Ne izélj hát!

Vargainas. Meg van biz a — bukva!

Monolog.

— No, ezt az 52 szavazatot megkaphattam volna Konstantinápolyban is!

A „P. Lloyd“ szerkesztőségében.

Terézvárosi jobboldali bizottság. Kérjük doctor ur, sziveskedjék e nyilatkozatunkat, mely a baloldali rágalmakat visszautasítja, lapjában kiadni.

Dr. Falk. Igen sajnálom, nem szorithatok neki helyet. De ha tehetném sem tenném, még pedig merő párt-érdekből. Mert így alkalmat szolgáltatok a terézvárosi Deákpártnak, hogy a méltatlan rágalom hallgatag eltü-

rése által erkölcsi erejében még nagyobbat nőjjön. Éljen a Deákpárt! Ha azonban az „offene Sperechsal“-ba tesszik igtatni, 10% rabattot ígérhetek. (Kiveszi zsebéből a tarifát és kezd számolni.)

Terézvárosi jobboldali bizottság. Füstölje fel az ur a becsületit! Megyünk valami tisztességes ellenzéki laphoz, az kiadja ingyen is.

Számtani feladvány.

A lipótvárosi ellenzék konstituálta magát és **100** tagu pártbizottságot választott, melynek főadata volt a párt dolgait intézni s a választás alatt vezetni. Háromheti ernyedetlen fáradozás után járulván a párt a választási urnához, kitünt, hogy összesen **45** tagból áll.

Kérdés: miként került ki az egész 45 fejnyi pártból a 100 tagu bizottság?

Megfejtés: Mindenki tudja, hogy a lipótvárosi ellenzék csak egy kis töredék, a választók összegének csak egy kis törtje. Már most ez a tört konstituálta magát bizottságnak s kihirdette, hogy a választáson sokszorozva fog megjelenni. Magán kívül pedig más szorzója nem volt, sokszorozta tehát magát magamagával. A tört pedig törttel sokszorozva mindig kisebb faktort ad. Ilyképen lett a sokszorozott százból 45, mint mikor $\frac{1}{2}$ -t $\frac{1}{2}$ -lel szorozván $\frac{1}{4}$ -t kapunk. Qu. e. d.

Redde mihi legiones piczularum!

Fontos kérdés az, hogy most már Akin ur a lipótvárosi ellenzék a konstantinápolyi utiköltség erejéig kártérítési perbe fogván, miként fog a költség a párt tagjaira, és mely tagokra s hányra repartíroztatni?

Különben ha a költség nem is, de Akin bizonynyal repartírozni fog — a próféta fővárosába. Ott több bolond is van.

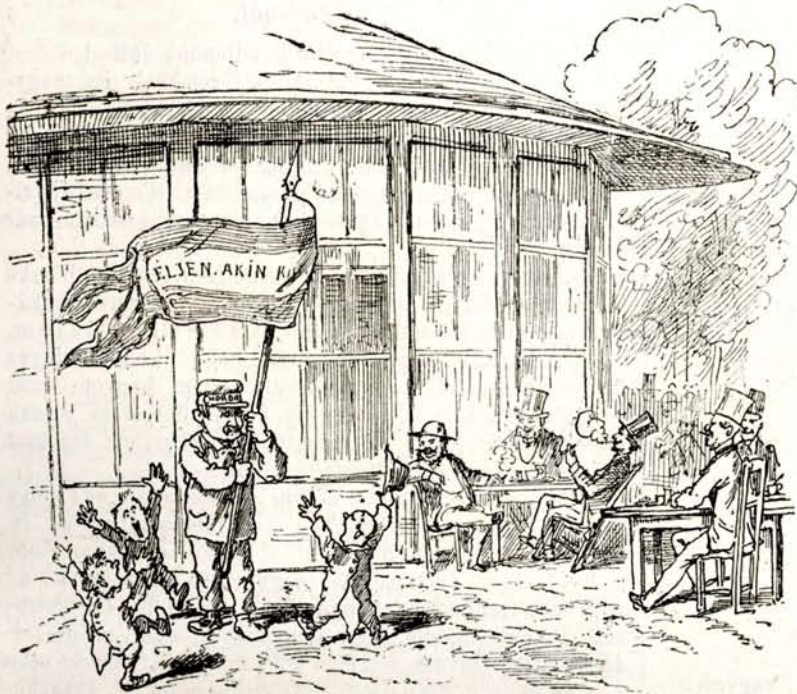
A Józsefvárosból.

Nem bankó ám az a közvélemény, hogy meg lehessen hamisítani.

Baloldali. Már csak meg kell adnod, hogy a Csá-volszky röpirata gyűjtő.

Jobboldali. Talán gyűjtogató inkább!
B. J. Nyilván fidibust tetszik érteni.

Az Akinpárt.

Az erzsébet-téri kioszk előtt gyűltek össze. Micsoda luxus! — mikor ez a faczér faköpenyeg is elég bő lett volna.

A „P. Lloyd“ kiadatlan távirataiból.

1. Dr. Falk urnak Kőszegen. Holnap kezdődnek a választások. Irjunk-e valami schwunghafte leadert? Drahtantwort bezahl.

Bärmann.

2. Bärmann urnak Pesten. Becses táviratát olvastam, de nem vettem.

Dr. Falk.

3. Dr. Falk urnak Kőszegen. Talán mégis angezeigt volna a harangue? Kérek forduló dróttal utasítást. Drahtantwort bezahl.

Bärmann.

4. Bärmann urnak Pesten. Lassen's mi aus und se-kirn's mi nid! A telegrammot olvastam de nem vettem.

Dr. Falk.

5. Dr. Falk urnak Kőszegen, Verstehe! Wegen Cser-nátoni, der gleich schiesst. Jókai végett, esti lap, potya regény. Ausgezeichnet! Sehr schlau!

Bärmann.

6. Bärmann urnak Pesten. Mit küldözgeti nyakamra a drága táviratokat, mikor én már tegnap utaztam el innen, azt sem tudom hová s így sem nem vehettem, sem nem olvashattam telegrammjait!

Dr. Falk.

*

S a választás napján a „Pester Lloyd“ első vezércikke tüzetesen foglalkozik az osztrák Nothwahlgesetzszel s második vezércikkében a spanyol örökösödésnek ránk magyarokra nézve oly fontos kérdésével. Mi is az, hogy Magyarhon fővárosa választ, azon eseményhez képest, midőn a bécsi Hoffeuerspritzenschlauchscheuderer meghal vagy megszületik, s a loyális szerkesztő bánat- vagy örömkönyektől csorgó, gutgesinnte érzékenységgel bucsuztatja vagy üdvözli a derék ferfiut!? Nines is szebb a patentirozott cs. k. hofdemokráciánál.

A MOCSONYIAKHOZ.

— Alkajoszi óda. —

Megbuktatok hát mind az öten ti is,
Pseudórumunykák, gyászosan elbukék
Pentarchiátok büszke álma,
Penta-bukás vala osztályrészték.

Minden kerület megtagadott, s ha csak
Csodát nem teszték, már egyitek se lesz
— Arad, Temes, Krassó tanúja —
Rex Rumunorum az Árpád földjén.

Eljátszta már ferblidet, oh Ödön,
Megcsalt galádul téged a spúriusz,
Zorlencz kitette szűrőd és nem
Sült el a dákoromán rakétli.

Sándor, „lugas“-ban már te sem üldögélsz,
Képpel te nem lész itt viselő s soha,
Luggal lefórrázott Lugos s most
Szároगतod fejedet nagy búsan.

Hát néked, Victus*), hány szavazód vagyon?
Egy szál, — ez is tán csak te magad valál.
Mennyit fizettél, vajh, magadnak,
Hogy te magadra szavazni mertél?

S téged, Jenőcském, mi „drakul“ üz, hogy így
Kerületből, im, buksz kerületbe és
— Facsét, Nagy-Szent-Miklós, Fehérvár —
„Terque quaterque bucatus“ vagy már?

S te György, te Gyurkó, hős Gyura, Gyurgyevó,
Vagy hogy nem hívnak, — tetszik-e hogy csinál
Reád is ily bukdácsolási
Rosz Moraviczczet a szélső balsors?

Victus, Ödön, György, Sándorulu s Jenő!
Öt felvonásos volt e komédia,
Öt felvonáson át nevtünk
És nevetének e hon milljóí.

„Hazafiság és nemzetiségeink!“
Ez volt mottója. Tünjön örökre el!
A nemzet szinpadán ilyenek
Bár soh'se lenne reprise-je többé!

*) Tulajdonkép Victor, de miután megbukott, bizony csak Victus.

LAPSZEMLE.

A „Hon“-ból.

A pest-terézvárosi választás ellenünk dült el.

De a nagy csapást türjük nagy lélekkel. Én nagy-lelkűen megbocsátok az ellenem választóknak s azért ne marjuk, ne szidjuk, ne rágalmazzuk egymást. Ugyanazon kérelmemet fejezem ki a „Hon“ tisztelt munkatársai iránt. Tegyenek félre minden gyanusítást, minden rágalmat, minden gorombaságot. Hisz az ugy sem használ már semmit!

Engem ne sajnáljanak barátim. Nem szoktam büszke lenni, de ha bukom mindig az vagyok. Négyszeres bukásom oly büszkévé tett, hogy helyemet sem lelem.

A közönség tapasztalni fogja, hogy e naptól fogva figyelemmel szerkesztem lapomat s nem hagyom azon gyerekek kezében, kik eddig oly hüven dolgoztak annak számbavehetlenségén. Figyelemmel szerkesztem lapomat és írom tovább összegyűjtött műveimet.

Sajnálkozó szemmel nézem a terézvárosi „szegény gazdagokat,“ és segít e foglalkozásomban az én „egyszarvemberem“ a Horn. Nem gyanusítom a Terézváros Deákpártját, hogy „aranyembere“ volt, mikor engem is a „magyar nábob“ puszszérozott. De azért tudom, hogy ünnepnapok után természet-szerűen következnek a „hétköznapok,“ bukás után a „szomorú napok.“ S ha szerte nézek e hazában, mindenütt látom a „janicsárok végnapjait.“ Hja, így van ez, ha az ember „politikai divatok“ után kap. De bár hullnak szememből a gyász könyecseppjei, a „fekete gyémántok,“ megvigasztalódom. Kandállok én ezentul is — „e pur si move!“

Jókai Mór.

*

Megszivelve azt, mire a szerkesztő kér bennünket se nem gyanusítok, se nem rágalmazok, se nem gorombáskodom.

Tekintsük elfogulatlan szemmel, mit hozott a tegnapi nap.

Megbuktunk.

A győzelem övék — de a becsület mienk. S bár számtalanszor kifejtém, hogy a monopolium ellensége vagyok, mégis mi ellenzékiek vagyunk a becsület nagy-trafikánsai.

Mig ők ragyogó pofával, harsány éljeneket bögre radoczátlankodnak Radoczájuk jászlója körül — addig mi csöndben, elboruló homlokkal bnszakodunk a haza sorsán.

Tompa némaság honol a Terézvárosban is, melyet néha-néha szakít meg egy-egy ablakesőrömpölés, mint sötét felleget a napsugár. Ah, mert a terézvárosi ellenzékéből nemcsak magasröptű gondolkodás, de magasröptű pflaszterkő is támad a diésőséges bukás nyomában.

S nem csak a szívek, de a zászlók is lobbottak.

Undok, aljas czélokhoz folyamodott a jobboldal, hogy didalát megszerezze. Nem átalotta azzal gyanusítani

ez ellenzéket, hogy kormányra törekedik. Oh rágalom!
Hiszen akkor mi jobb oldalt akarnánk lenni!

Nem igaz?

No lássák!

Számoljon be lelkével a Deákpárt (ha még nem
ficzánkolnak benne a putrificatio pondrói) azért, hogy ki-
sebbségben maradtunk.

Oh, dicső, ragyogó bukások!

A baloldal a megfordított Phyrhus.

Még egy ily vereség, és győzünk!

Akkor aztán, ocsmány jobboldal, czondra utálatos-
ságod mocskos ganajával trágyázhatod bendődet.

De ne gorombáskodjunk!

T ö n k K á l m á n

Csernátoni fattyja.

*

Az „Ellenőr“-bül.

Tisztelt polgártársaim!

Őnök három izben fejezték ki érzelmüket irántam,
s bár most tényleg megbuktam, de elméletben ismét győ-
zedelmeskedtem. 1867-ben 388 szavazattal 214 ellenében,
1869-ben már 859 szavazattal 816 ellenében; s 1872-ben
893 szavazatot adtak önök rám — igaz, hogy 1132 elle-
nében.

Ez azt bizonyítja, hogy progressióban csoportosultak
körültem a szavazatok.

Őnök arról nem tehetnek, hogy ez átkos kormány
alatt megszaporodott az adófizetők és virilisták száma.

De természetesnek fogják találni, hogy igazi válaszó-
tónak csak azt tarthatom, ki rám szavaz. S őnök e-
g e m megválasztottak. S ez szerencse! Mert ha őnök vol-
nának a majoritás, meg kellene önöket utálnom, mert én
gyűlölök minden majoritást.

Őnöknek részemről bizalmukért köszöntetik és önök
általam üdvözlteknek.

Csernátoni.

Névváltoztatás.

*Tekintettel a fővárosi választások alatt szerzett
érdemeire; Dr. Falk urnak megengedtetett, hogy lap-
ját ezentúl „Pester Lloyalayd“-nek nevezhesse,
fölváltva élhetvén, correct bécsi magatartásáért, a
„Pester Lloyaloyd“- névvel is.*

Esztergambade.

De mortuis bene — de simortuis male.

J ó n ó t a.

Kiapadt a Tisza, csak a sara maradt,
Bukott Csernátoni, csak a hire maradt.

Választási bukdácsolás.

VII. Nógrádiból Csanádi lett Szontágh,
Az egyszeri népek is aszonták:
Nagylak, Nagylak,
Téged is elhagylak.

VIII. Pozsonyba' megbaktunk,
Aztán lebaktattunk,
Muraközben Csákátorn
Ott se küllötte a Horn.

IX. Jókai, kettő:
Már ez rettentő.
Jókai három —
Ezen a nyáron.
Épen most várván
A négyet Dárdán.

Pozsonyváros, Terézváros, Keszthely —
Dárda lesz a negyedik veszített hely.

X. Csernátoni te neked
Lapos lett a feneked.

XI. Szemere Miklós, Szemere,
Ugy-e mondtam néked, ne gyere.

XII. Akin Akin, Kohn Akin,
Neked is jobb odakin.

XIII. Vidacs is már, a nyüstyit,
Foldozhatja az üstyit.

VIDÉKI TROMBITA.

Madarász Józsephitvallásából.

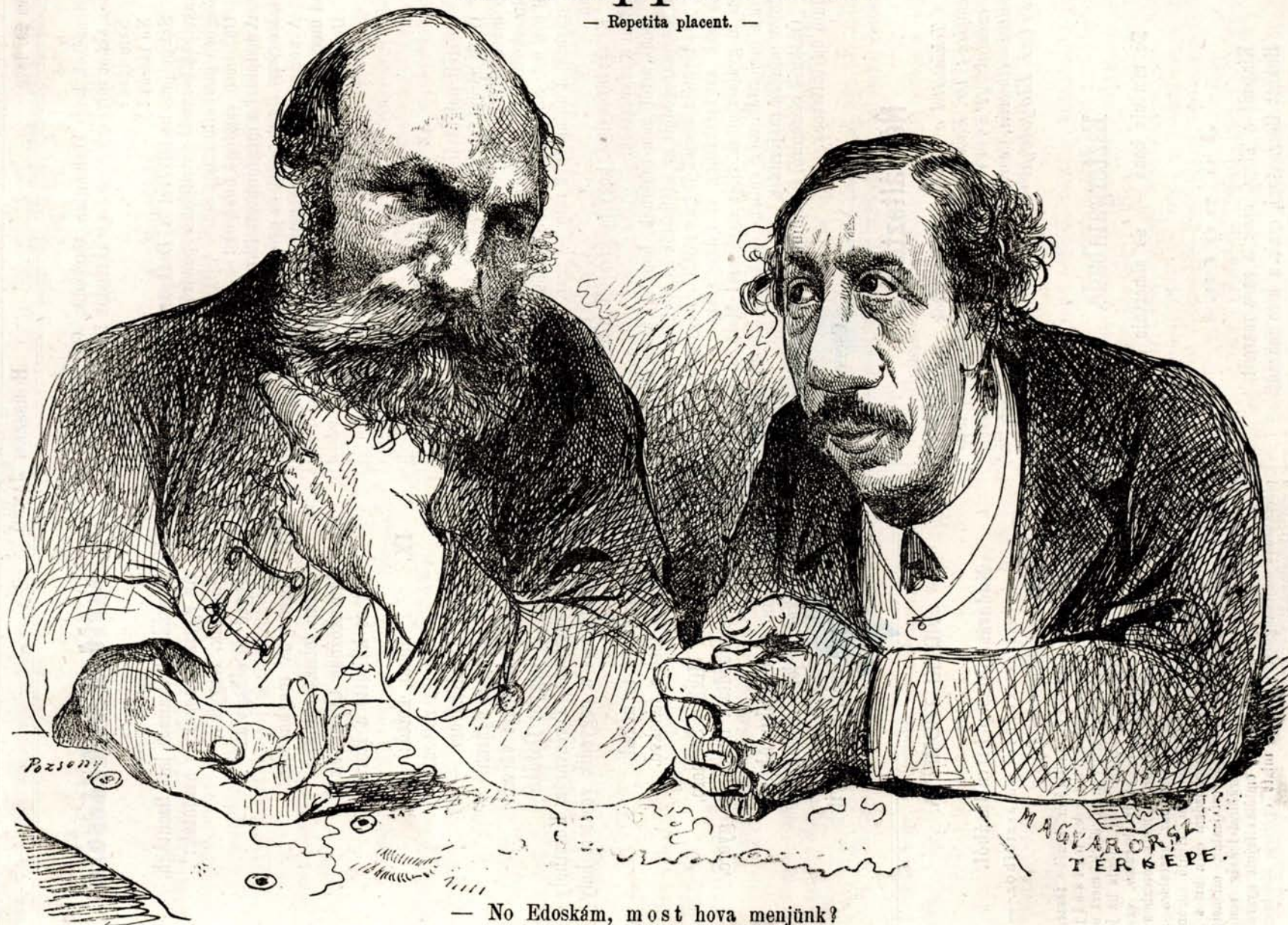
— A sárkereszturi kerület választóíhoz. —

(Szószertint.)

Szeretett néptársaim! Én választóim kezébe teszem le
azon elhatározási hatalmat, hogy m e d d i g k é p v i s e l j e m
ő k e t? Mert nem hittem ugyan, hogy megőrüljek, mert eddig
vallott elveimet csak akkor változtatnam meg, mégis ha jelölt
elveim ellenére a legcsekélyebbet is, elkövethetném, ezennel
nyilvánítom, hogy megválasztásom után, a mely perczen volt
önválasztóim többsége aláírva a képviselőház asztalára azon
ohajtását tenné le, hogy tegyem le, letenném. Évülő koromban
bár érzem általatok eröm ifjulását megküzdeni és a hitet le is
küzdeni honom szellemének ez ős korcsfajzatát, elleneit és
van akaratom nem engedni, hogy közerkölstelenség rongálja
hazánk szabadság szerető légét s hogy említi elfajult gyermekei
pióccákként marczangolják; — ezek miatt éreztem kötelmemmé
e nyilatkozatomat.

A mappa előtt.

— Repetita placent. —

— No Eduskám, most hova menjünk?
— Borrátom! Gyerrönk a **Bukovinába!**